

29. XI.
1851

29. XI.
1931

P. Hugolin Sattner

Dne 29. novembra bo preteklo 80 let, odkar se je rodil naš glasbeni velikan, naš najplodovitejši skladatelj, ki se ni omejil le na eno vrsto pesmi, kajti zložil je veliko svetnih in cerkvenih pesmi, ni se omejil le na pesmice, podaril nam je poleg preprostih, prisrčnih šolarskih pesmi naše največje kantate za široko razpleten mešani zbor, soli in orkester, ustvaril nam je prvi slovenski oratorij »Assumptio« in zložil lepo slovensko opero. V tej univerzalnosti, v tej široki potezi in neusahljivem viru vedno svežih umetnin je njegovo božansko poslanstvo, je njegova genialnost, ki ga dviga visoko nad vsakdanjo umetnost. Njegove arije so v resnici take, da so morale vzkleti in zrasti na nebeških livadah. Zato ga danes ni kora na Slovenskem, ki ne bi pel njegovih nešteti pesmi. Zato ima Pevska zveza pravico, a tudi sveto dolžnost, da se v imenu tisočev pevcev in pevk ob njegovem častitljivem jubileju pokloni njegovemu geniju in se mu zahvali za neizmerno delo, ki ga je na polju naše glasbe izvršil in ga še bo izvršil. Na dan njegovega 80. rojstnega dne bodo po vseh naših korih odmevale njegove pesmi, iz src tisočev in tisočev pevcev pa bo kipela v nebo ena sama iskrena molitev: Bog nam ohrani plemenitega p. Hugolina še dolgo, dolgo vrsto let!¹

¹ Življenjepis primeri v »Pevcu« l. I. šte. 11/12.

Sestava vzornih sporedov.

(Predaval na tečaju za organiste in pevovodje, ki ga je priredila Pevska zveza avgusta 1930 v Ljubljani.)

(Dalje.)

4. Nekaj zborovodja kaj lahko pozabi, kadar sestavlja spored za javen nastop svojega zbora: samega sebe.

Pretežen del vsega uspeha, pa seveda tudi vsega dela, leži na ramah pevovodje. On je gonilna sila, glava in srce svojega zbora. Od njega je v največji meri odvisen uspeh ali neuspeh vsakega pevskega nastopa. On je odgovoren pred svojim zborom in pred javnostjo.

Zato pa mora dobro poznati zbor in samega sebe. Zbor zato, da ve, koliko sme svojim pevcem zaupati in koliko sme od njih po pravici zahtevati. Sebe pa, da svojih moči in zmožnosti niti ne podcenjuje, niti ne precenjuje.

Podcenjevanje samega sebe je redkejše, zato je tudi manj nevarno. Je pač že v naši naravi, da le neradi malo veljamo pred ljudmi, kaj šele pred samim seboj. Tudi v muziki je tako. Zato pa je precenjevanje lastnih sil in lastnih zmožnosti toliko nevarnejše. Če moramo že pevskega zbor dobro prepoznati, da mu ne nalagamo prevelikih zahtev, koliko bolj moramo zlasti sebe dobro presoditi, da si pri sestavljanju svojih sporedov ne stavimo ciljev, ki jim naše sile, naše znanje, naš temperament, naše zmožnosti niso kos. Vsak pevovodja, ki hoče s svojim zborom dobro napredovati, mora najprej sam skrbno delati in študirati. Nič se v muziki tako ne maščuje, kakor ošabnost in tisto visoko mnenje: jaz že vse znam! Od vsakega pevskega nastopa lastnega ali drugega zbora, naj bo dober ali slab, se more zborovodja dosti zanimivega in koristnega naučiti. Kdor pa dene roke križem v pogubni domišljavosti, da je že na vrhuncu svojega znanja in da mora zdaj samo še pobirati latorjeve vence dirigentske slave, ta si sam naredi križ čez svoje umetniško udejstvovanje ter se zapiše med glasbene mrličel!

Vsak zborovodja naj študira pesem, ki jo hoče podati s svojim zborom, najprej sam! Študirati mora njeno glasbeno strukturo, njen značaj, njene viške in efekte. Dokler si sam o vsem tem ni popolnoma na jasnem, naj ne stopi ž njo pred zbor! Vsaka pesem naj najprej v njem samem doživi, rekel bi, novo stvarjenje, naj v njem dozori in se izoblikuje v vsakem oziru. Kakor pevovodja kompozicijo sam doživi, tako jo bo doživljal in podajal njegov zbor. Kajti zbor je samo orodje v njegovih rokah; zbor je instrument, zborovodja je tisti, ki mu mora dati življenje!

(Konec bo sledil.)

B.:

Naš koncert.

(Konec.)

»Jutro« je omenilo IX. naš koncert sledeče:

Za današnji monstre-koncert »Pevske zveze« se je pokazalo veliko zanimanje. Že dolgo pred 15. uro popoldne je tisočglava množica napolnila prostor pred nunsko cerkvijo. Vreme, prevažen činitelj pri takih prireditvah pod milim nebom, se je zjasnilo in koncertni prostor je skoraj do zadnjega ogrevalo toplo septembersko solnce. Ves prostorni podij ter še levo in desno krilo perd avditorijem so zavzeli pevci. Nastopilo je 113 pevskih zborov s približno 2400 pevkami in pevci. Bil je to največji koncert, kar ga je videla Ljubljana. Prisotni so bili tudi nekateri dostojanstveniki, med njimi škof, dr. Rožman in podban dr. Pirkmajer. Tudi mnogo podeželskega občinstva je ostalo v Ljubljani, da vidi še to svojevrstno prireditev velikopotezno organiziranega »Kraljevega tedna«.

Koncert je pričel točno ob 15. uri z državno himno v slovenščini. Monstre-zbor je pel pod vodstvom prof. Marka Bajuka in Jan. Ev. Gašpariča, ki sta se menjavala na dirigentskem odru. Program je obsegal starejše in novejše skladbe, med njimi zlasti skladbe z narodnimi motivi. Monstre-zbor je bil v dobri formi in je posebno domača narodna pesem ustvarila v številnem občinstvu dobro razpoloženo. Vendar je pričakovanje kraljice velik del občinstva očitno dekoncentriralo. Ko se je Nj. Vel. kraljica pojavila na tribuni, je zabučal pravi vihar navdušenih vzklikov.

Ko so se polegile ovacije, je monstre-zbor pod vodstvom prof. Bajuka ponovno zapel državno himno. Mogočno je donela pesem po starem Kongresnem trgu v pozdrav jugoslovanski kraljici. Nato je zbor z uspehom absolviral še šest točk, med njimi Adamičevo »Kaj delajo tičke« in Hubadovo »Gor čez izaro«, zaključil pa se je koncert s starim Fleišmanovim »Triglavom«. Nj. Vel. kraljica je pozorno poslušala naše pesmi, polne tople slovenske domačnosti. Ko je zbor odpel »Triglav«, je vstala in se s spremstvom ob burnem vzklikanju navdušene množice odpeljala dalje.

Visoki poset je na množico vplival kar najugodnejše, pevci so bili skoraj pozabljeni in šele čez nekaj časa, ko so avtomobili izginili z vidika, se je občinstvo spomnilo zopet zbora. Moral je še enkrat zapeti »Triglav« in v znamenju te pesmi se je zaključil nenavadni monstre-koncert. Velike mase občinstva so se razlile po Šelenburgovi in drugih ulicah, večinoma v smeri proti Tivoliju, kamor se je bila odpeljala kraljica.

»Jugoslovan« nam je posvetil sledeče poročilo:

V torek, dne 8. t. m. smo imeli v okvirju »Kraljevega tedna« kar dve glasbeni prireditvi na prostem. Ob 3. uri je začel koncert 113 pevskih zborov »Pevske zveze«, ki je izvajal umetne in narodne pesmi. Kot dirigenta sta fungirala prof. Marko Bajuk in Jan. Ev. Gašparič. Vse pesmi so bile precizno naštudirane, intonacijska točnost je bila občudovanja vredna, ritmično so se zbori tudi dobro držali. Spored je bil nekoliko monoton, ker razen Devove »Flosarske« ni bilo niti enega pravega hitrega tempa. Čudno je to, da so najlepši učinki tega ogromnega aparata (2400 pevcev) v pianisimih in ne narobe, kakor bi človek pričakoval. Tudi jakost zvoka ne raste sorazmerno s prirastkom izvajajočih in je »forte« efekte tisočev grl neznatno večji od bora 100 grl. Vse skladbe lepega sporeda bi uvrstil v čitalniško dobo. Bili so zastopani skladatelji Jenko, Premrl, Vodopivec, Svetek, Klemenčič, Železnik in Flajšman ter harmonizatorji narodnih Marolt, Bajuk, Železnik, Prelovec, Kimovec, Adamič in Hubad. Koncert, ki se je vršil pred nunsko cerkvijo, je bil razprodan.

G. Marolt France¹ v svojem poročilu najprej ostro, odkrito, upravičeno šiba indolenco ljubljanskih zborov, ki ni razen zbora služkinj, nobeden izmed njih sodeloval pri koncertu, in pevce z dežele prezirajo, češ, kaj bi se šli mazat med nje mi pevci, vajeni visoke umetnosti, vzgojeni tekem desetletij od slavnih pevovodij, ki imamo za seboj nešteto umetniških turnej itd. Pa saj ga bodo itak polomili! Kaj pa mislite? Če rabimo mi za vsak nastop sto vaj, oni pa, kakor se že po kmetih vadi, in pa z eno samo generalno vajo! Potem nadaljuje:

»Kaj pa ti praviš k tem marnjam?« me pozdravi znani ljubljanski pevec-prvak, »kdaj bodo znali ti onegavi zapeti kakšno moderno?« O znanju tudi pri tebi ni govora, prijatelj, in kar poješ, so te morali drugi naučiti kot kosa,« zavrnm nergača, ki se v desetletjih svojega pevstva ni naučil brati not v svojem obsegu in še sedaj vleče in detonira, kadar »naprej« poje.

In tako so prihajali dragi znanzi in znanke, slavna pevska elita ljubljanska, vsak s svojo filozofijo veščaka-vseznala, prihajali kakor ščurki na svetlo oprezat in potihem nergat kakor se to spodobi malenkostnim slabičem v gosposkih suknjah, ki jim je od njihove prave biti (prišli so nedavno tega kot kmečki sinovi v mesto) ostalo zgolj slovensko ime.

In ozrl sem se v kmečko vojsko pred seboj, ki je tako sveže čisto in s takim navdušenjem preprostega grla orila »V gorenjsko oziram se skalnato stran...« Opol-dansko solnce je lilo v te naše krepko-resne zarjavele obraze svoje septemberske žarke, ki so se zivali s svežimi, jasnimi glasovi v čudovito harmonijo barv in zvokov. In videl sem te, vojska kralja Matjaža, zagledal sem vas, puntarji Matije Gubca! In to si ti, naša skromna pesem, zrasla v davninah, iz naših njiv, naših vasi, iz našega živega trpljenja in trdega dela! Skromna, trpko sanjava, bolj ko prešerno vesela v svoji melodiji kakor beseda revnega kmečkega dekleta, preprosto enostavna v svojih ritmihih kakor koraki trdnega orača; in vendar vsa naša in dobra kakor črn ajdovec.

»Ali vas more takšno kmečko hrkanje zanimati in takšen program!« me zmoli slavna članica pevske družine. Odgovora ji nisem ostal dolžan, zafrknil sem jo, da jo

¹ Priobčimo tudi to poročilo, ker pojasnjuje naše kulturne razmere.

je kar odneslo. Vaja je pravkar končala; počakal sem gorenjsko korenino, sedemdesetletnika organista-pevovodjo, ki je pripeljal svojo malo a čilo četo sodelovat, da greva skupaj kosit. Sklenil sem, da grem popoldne poslušat na grad, ker se mi je zdelo, da se bo od todi petje najbolj učinkovito slišalo.

Po Studentovski ulici sem spešil kvišku in na tretjem ovinku obstal, da poslušam pesem moškega zbora. Glasovi so se neverjetno plastično zivali v celoto, fraze so bile pravilno izpeljane, dinamika prav dobra; na to razdaljo sem razumel malodane sleherni reč. Grem dalje, da dosežem zaželeno postojanko nasproti nunske cerkve, kjer sem pričakoval še boljšega slušnega vtisa. »Kam pa ti ob takem, saj ne boš nič zamudil! Al' se izplača, da rineš v breg za takole čivkanje!« — »Brate, hodi v oštarijo, kamor spadaš ti in tvoja filozofija!« in pustil sem v spodobni zamaknjenosti znanega ljubljanskega petelajsa, ki mu je gostilna najljubši oder, najslajša pesem pa dosadni nemški »Liedertafel« Abta, Koschata i. dr.

Res je bila moja domneva o akustiki opravičena. Dosti popolneje od moškega je zvenel mešani zbor. Neverjetno lepo se je uveljavila Svetkova »Ponte dei sospiri«, veličastno preprosto so zveneje v tej masi narodne. Ne vem, čemu hodijo ljudje, kritični kot so naša zijača, bezat pevovodjo pod nos in buljit pevce v usta in pod noge, mesto, da bi šli tja poslušat (če sploh kaj slišijo), kjer se petje take mase dobro sliši.

Rad bi bil vztrajal do konca, ker je takšnih prilik pri nas malo, pa nisem zdržal več. Kakršna je naša publika v koncertnih dvoranah, takšna je tudi na prostem. Posurovela mladež se lasa in cvili, stari godejo in kvasijo neslanosti, vmes drdranje voz in hupanje avtomobilov i. s. v najbližji okolici pevskega prostora, končno se je oglasilo vmes še par cerkvenih zvonov. Nisem mogel zdržati in sem se umaknil v grajski gozdič, da se mi ohladi ušesa.

Ne razumem prirediteljev, ki silijo zbor ob takem dnevnem času na oder in ne zapro v gotovi razdalji cestnega prometa in ne ustavijo tačas bingljanja mestnih zvonov. Ali jim je prireditev deveta briga ali imajo kosmato vest in kosmata ušesa, ali morda vse hkrati? Razumem pa dobro pritožbe in nervoznost pevovodij in zbora, ki morajo poleg vseh običajnih in neobičajnih neprilik prestajati takšen hrup in zdržati na odru, ki sploh ni bil prikladen za pevski nastop.

Vse te takšne impresije, misli in dejstva so me napotila, da si dovoljujem »Pevsko zvezo« opozoriti na nekatere stvarne predloge in nasvete, ki bi prišli v poštev pri prihodnjem sličnem nastopu.

Predvsem naj poskusi P. Z. s koncerti na prostem v drugih mestih Slovenije — najzadnje v Ljubljani, ker ga ni bolj nevhvaležnega torišča na svetu. Zaspana mlačnost in nezanimanje tega občinstva slovita daleč preko naših meja. Isto velja o kolegijalnosti ljubljanskih pevskih krogov in posebej članstva ljubljanskih pevskih zborov. Stati naduto ob strani, se rogati, nergati in zabavljati čez slehernega, ki ni ožji somišljenik in čez vse, česar oni ne znajo in ne poznajo, je navada naših pevskih občanov. To poznamo dobro domačini, to vedo tuji in vedo sedaj po tem prvem krstu tudi pevci »Pevske zveze«.

Spuščati se v strogo strokovno kritiko, nimam namena, naj store to poklicni ljubljanski kritiki, ki gledajo pevovodji na prste in preradi poslušajo z očmi. Realizacija započete ideje je vredna truda in je velikega notranje kulturno-političnega in socialno-organizatoričnega pomena, važna pa zlasti za razvoj naše tako revne pevske umetnosti. Povedal sem že, da je zbor napravil na me v oni razdalji izvrsten slušni vtis, petje je bilo neverjetno plastično in za kratek čas vežbanja vzorno. Kdorkoli je hotel, se je ob tem nastopu marsikaj naučil, mrtvakov seveda ne zbudite in nergačev ne prepričate nikoli. Pevovodjem kakor slehernemu pevcu velja priznati pošteno delo, vzorno disciplino, vzgleden nastop. Gotovo za prvi krst nihče ni pričakoval tolikšnega uspeha.

Naprej po tej poti dela in truda za našo prelepo pesem!

»Zbori« so v 5. številki t. l. priobčili sledeče poročilo:

»Monstre-koncert Pevske zveze o priliki slavnosti v kraljevem tednu je bila krasna pevska manifestacija, s katero so pevski zbori iz vse Slovenije pokazali, s kakšno ljubeznijo in verno posvečujejo svoj prosti čas naši pesmi in pevski umetnosti, pa tudi nenavadno velik napredek zmožnosti vseh pevovodij, ki so doma skladbe lepo in tehtno naštudirali, da sta lahko na dan koncerta oba pevovodji, prof. Marko Bajuk in Jan. Ev. Gašparič, v razmeroma kratki vaji izravnala vse neuglajenosti in je zbor zvenel močno, enotno. Spored koncerta ni obsegal le lahkih in narodnih pesmi, marveč nekatere še celo precej težke (»Ponte dei sospiri«, »Jutro«). Pa je šlo vse dokaj gladko, z malimi izjemami kolisanja v tempu,* kar pa pri tako velikem zboru ni prav nič čudnega. Impozanten pevski nastop (2400 pevk in pevcev), h kateremu Pevski zvezi in dirigentoma iz srca častitamo, je poslušala mnogo tisočglava množica, ter je nagradila vrle pevce in pevke z navdušenim priznanjem.«

* »brzini«, op. ur.

»Cecilija« v Zagrebu, ki sicer rada poroča o slovenskih koncertih in našem glasbenem življenju, je koncert preslišala, gotovo ne namenoma.

Iz priobčenih poročil in ocen si more vsakdo sam razbrati stališče, ki ga je zavzel vsakteri poročevalec napram našemu koncertu. Vsakdo more sam razbrati, kako so razumeli ali ne razumeli, cenili in ne cenili to izredno prireditve naših zborov.

Pribijem naj sklepno samo nekatere misli, nekatere je posnel že prof. Gröbming v svojem poročilu, ki je sploh najpriljubljeneje in najgloblje razumel naš koncert.

1. Prireditve je pokazala izredno marljivost, požrtvovalnost in zmožnost naših pevcev in pevovodij ter žejo po umetniškem delu. Pomisliti je treba namreč, da so dobili prvi zbori, ki so se takoj priglasili, šele 25. julija, zadnji pa v sredi avgusta note in potrebna navodila. Imeli so torej časa za učenje največ sedem tednov, in to za 16 pesmi, ki so bile po vsej večini zborom nove. In to delo so zmagali in obdelali dobro.

2. Sodelovalo je 112 zborov, med njimi nekateri pač boljšega kova, a zelo veliko najpreprostejših kmetijskih zborov, o katerih ne more človek verjeti, da bodo zmogli tako delo. Je namreč izredno težko vaditi se pesmi, ki so pisane za mase, v malem, šibkem zborčiču (Ponte dei sospiri, Jutro, Slanica i. dr.). In če so delo zmogli celo v času največjega poljskega dela, so dokazali izredno pevsko inteligenco in kulturnost, ki je marsikateremu poročevalcu manjka.

3. Naš koncert je bil prvi in edini te vrste. Zavračamo pripombo, da je bil to posrečen poskus. To je bil z vso natančnostjo in vestnostjo izdelan načrt, ki se ni mogel drugače izjaloviti kot po slabem vremenu, ki pa nam se je čudežno zjasnilo. Naši zbori so poskušali in preiskovali prej posamič in v skupinah v raznih koncertih in prireditvah, zato jim sedaj ni bilo treba več poskušati. Kdor pripisuje vodstvu zveze tako lahkomišelnost, da bi vabilo take mase, ob takih žrtvah pa v take prilike »za poskus« v Ljubljano, je v neizmerni zmoti. Tudi ni slučaj, da je bilo petje toli ubrano. Ko bi ne bil prostor tako nepripraven in zbor le po sili vsled raznih ozirov potisnjen nanj, bi bilo zvenelo petje seveda še vse drugače za poslušalce blizu in daleč. Tudi za to se nam bo še ponudila prilika.

4. Ta koncert je tako poživil in razpalil naše pevce in pevke, da jih nobena pisana ne živa beseda ne bi mogla tako, in je ta njegov uspeh morda najpomembnejši.

5. S koncertom smo popularizirali 16 krepkih pesmi, ki so gotovo vse vredne populariziranja. Zbori jih pojo sedaj okrog posamič in v okrožjih in se je završilo po deželi že 26 koncertov s programom 8. septembra.

6. Naučili so se pa i pevci in pevovodje kaj pri skupnih vajah in pri koncertu. Saj že samo dejstvo, da pridejo pevci skupaj, dobro vpliva na nje.

Led je prebit. Pevska zveza je že v marsičem pokazala zdravo inicijativo, pa morda tudi topot. Dal Bog!

Spored koncerta dne 8. septembra 1931:

1. D. Jenko: Državna himna.
2. St. Premrl: Slovanska pesem. Mešani zbor.
3. V. Vodopivec: O večerni uri. Moški zbor.
4. A. Svetek: Ponte dei sospiri. Mešani zbor.
5. J. Klemenčič: Slanica. Ženski zbor.
6. M. Železnik: Jutro. Mešani zbor.
7. Fr. Marolt: a) Vigred približa se. Koroška narodna.
b) Barčica. Goriška narodna.
8. M. Bajuk: Že rožce po polju cvetejo. Kranjska narodna.
9. O. Dev: Flosarska. Štajerska narodna. Moški zbor.

10. M. Železnik: Hribčki, ponižajte se.
11. M. Bajuk: Žalost. Slovenska narodna. Ženski zbor.
12. Z. Prelovec: Ena ptička prletela. Slovenska narodna.
13. Fr. Kimovec: Teče mi vodica. Prekmurska narodna.
14. E. Adamič: Kaj pa delajo ptičke. Goriška narodna.
15. M. Hubad: Glej čez izaro. Koroška narodna.
16. J. Fleišman: Triglav. Mešani zbor.

Fr. Kramar:

Kakšne pesmi z napevi sem napisal med slovenskim narodom.

(Dalje.)

10. Ena žalostna novica * Od gospoda Janeza ... (Novomeška okolica.)
11. Vlan' so umrli naš dušni pastir. (Predoslje pri Kranju.)
12. Petindvejslet sem živa, * Stvarnik kliče že je dost! (Pernetov Janez iz Šiške umrje.)
13. Poslušajte o kristjani. (Smrt treh deklet.)
14. Trzin, Trzin je majhna vas. (Tajčarjeve tri iz Trzina umrjejo. — Konfin.)
15. Oh kok vender hitro mine * Našega življenja čas! (>V spominj rankiga Matevža Somraka iz Predal ki je 16. Avgusta 1861. na laškem pri soldatih vmerel. — Illova Gora.)
16. Pesem vam deklči moji * Žalostno bom zdaj zapel. (Neka dekle iz Predal na Dolenjskem umrje. — Zložil takratni kopanjski župnik Anton Namre.)
17. Poslušajte od vbijavca, * Tam z Vipave je doma, * Jenga dekleta je von lubu, * Voče mu je grd svēt dav. (Beričevo pri Ljubljani.)
18. Sonce se je že nagnilo, * In hiti tam za gorō. (Oče Dolenjšek ustrelil dvoje sinov.) (Štajerske.)
19. Premišlujte kristijani. (Štefan Lešnik umrje. — Zatoliče pri Ptuj.)
20. Zemlo in rožice zima zakriva. (Duhoven Matej Slekovec umrje. — Kicar pri Ptuj.)
21. Milo Polenski zvonovi * Zadjō pesem pojejo, * Franca Zorka pa k pogrebu * Mladi fantje nesejo. (Se je ponesrečil. — Kicar pri Ptuj.)
22. Človek, revna stvar na svetu, * Kratko časa le živi. (Jožef Damiš pride pod voz. — Kicar.)
23. Solnce milo zatonilo * Žalostno je za gorō. (Alojzija Goloba ubije sovražnik. — Kicar.)
24. Oh mladina prelūblena. (A. Goloba ubije sovražnik. — Kicar pri Ptuj.)
25. Za slovo van čem zapeti * Od bolnika v Kicari. (Neki Kicarec umrje.)
26. Oj mladost, kam ti odideš, * Glih kak sonce za gorō. (Ljubimec umori ljubimko. — Kicar pri Ptuj.)
27. Vse se veseli spomladi, * Gorki vetrič pripihlja. (Anton Čeh umrje. — Kicar.)
28. Jas van čem zapeti, * Oh kak čem začeti * To je en žalosten glas! (Kicar pri Ptuj.)
29. Kak ptička si poje na veji * Da nemre sovražnik do nje. (Barbara Kolarič ubita. — Kicar pri Ptuj.)
30. Mi težko je zapeti * Mi solzne so oči. (Nekdo umrje. — Kicar.)
31. Prijatelj, slišite moj glas. (Nekdo se ponesreči. — Kicar.)
32. En vrtec je razcveteni. (Terezija Ferenc umrje. — Kicar pri Ptuj.)
33. Oh poslušajte kristjani. (Jožef Hladnik umrje. — Kicar.)
34. Oh poslušaj zdaj mladina. (Anton Šamperli ubit. — Kicar.)
35. Zvonovi žalostno glasijo * Se po fari Petrovski. (Janez Petrovič umrje. — Kicar.)
36. O previdnost božje roke * Kera modro vladāš nas. (Johan Fištrovič umrje. — Kicar.)
37. Če starši imajo več pridnih otrok. (Rantažev Jože se obstreli. — Zatoliče.)
38. Kaj gnes smo zaslišali novega mi? (Jakob Klasinc se obstreli. — Zatoliče.)
39. Cujte danes tukaj zbrani. (Margareta Kampl se vtopi. — Zatoliče.)
40. Vse se menja, vse spreminja. (Marija Habjanič umrje. — Zatoliče.)
41. Neka žalost nas obdaja. (Dekle Micika Gašperič umrje. — Brstje pri Ptuj.)
42. Žalostno vam čem zapeti. (Mladenič Sebastijan Leskovar umorjen. — Zatoliče.)
43. Pohvaljen bodi Jezus! (Mladenič A. Golob ubit. Glej št. 23—24. — Kicar.)
44. Oh kaj se more gnes godit? (Župnik J. Viziak pri Sv. Barbari umrje. — Kicar.)
45. Sedemdvajstiga oktobra. (Ant. Zemliča ubije orožnik. — Zatoliče.)
46. Oj zvoljeni kristjani vi. (Matevž Mustafa pride pod voz. — Zatoliče.)
47. Dragi človek, ne pozabi. (Jakob Rižman in hči umrjeta. — Zatoliče.)
48. Lublēni kristjani, dnes vkup zebrani. (Neka Micika umrje. — Štajerska.)
49. To vam dobro je že znāno. (A. Hinač umori tri ženske. — Kicar.)
50. Petko Marija, * Jo hladni grob zakriva. (Zatoliče.)

(Dalje.)

Desnik Pevske Zveze.

Izredni občni zbor se je vršil dne 5. avgusta ob sklepu pevskega tečaja. Sprejet je bil med drugim soglasno odborov predlog, da si nabavi zveza znake. Osnutek za znake je izdelal inž. Pengov, izdelala jih je pa v zelo trpežnem materialu točno po originalu tvrdka Schneller v Zagrebu. Znaki so izredno okusni, za pevovodje isti v večji obliki, na prodaj pri Pevski zvezi po 8 Din, dokler je kaj zaloge.

Dne 29. novembra, rojstni dan p. H. Sattnerja, bo v Ljubljani koncert, pri katerem bo pelo več zborov skupaj sledeči spored Sattnerjevih skladb: 1. Po zimi iz šole, 2. Nazaj v planinski raj, 3. Pogled v nedolžno oko, 4. Na planine (mešani zbor), 5. Jefejeva prisega, kantata za mešani zbor in soli z orkestrom, 6. Preljubi je moj, arija za sopran, 7. Kdo je ta, arija za tenor, 8. Zdrava! Dvospev za sopran in tenor, a) Češčena kraljica! Vse iz oratorija »Assumptio«. Vabimo zbere in pevovodje, da se udeležijo koncerta v čim večjem številu in se poklonijo geniju našega velikega p. Hugolina.

Legitimacij in znakov, tudi prenočnine in članarine nam več zborov še sedaj ni poravnalo. Prosimo, da nam zneske čim prej nakažejo, ker je vsa naša imovina založena v tem.

Malo statistike o koncertu: Pri zadnjem koncertu je bilo prijavljenih in je sodelovalo 112 zborov, ki so razdeljeni po okrožnih skupinah sledeče: iz cerkniškega so sodelovali 3 zbori z 61 pevci, logaško z 2 zboroma ali 51 pevci, kamniško z 9 zbori ali 235 pevci, kranjsko s 6 zbori ali 136 pevci, »Kriško polje« z 10 zbori ali 191 pevci, ljubljansko s 16 zbori ali 372 pevci, novomeško s 4 zbori ali 84 pevci, radovljiško z 11 zbori ali 274 pevci, savsko s 5 zbori ali 109 pevci, stiško s 7 zbori ali 148 pevci, škofjeloško z 2 zbo-

roma ali 37 pevci, trebanjsko z 8 zbori ali 154 pevci, tržiško s 5 zbori ali 116 pevci, višnjegorsko (še ne organizirano) s 3 zbori ali 40 pevci. Izven okrožij je bilo 5 zborov ali 93 pevcev s Kranjskega, 16 zborov ali 330 pevcev s Štajerskega, zneske skupaj 112 zborov ali 2341 pevcev in pevk. Najdalje je prišel menda zbor od Sv. Križa pri Ljutomeru. Izmed ljubljanskih zborov je sodeloval samo zbor služkinj, ki ga vodi prof. Anžič.

LOGAŠKO OKROŽJE.

V nedeljo, dne 4. oktobra se je vršil ob izredno dobri udeležbi v Dol. Logatec koncert domačega, cerkniškega in begunjskega zbora, vodil ga je organist Velkovrh. Obenem so imeli istega dne ustanovni občni zbor okrožja. Po sklepu cerkniškega okrožja se je na lastno željo zbor Dol. Logatec odcepil od okrožja in je začel akcijo za lastno logaško okrožje. Delo je uspelo. Pri ustanovitvi so bili navzoči zastopniki iz obeh Logatec in Zaplane. Pristopil bo pa še zbor iz Rovt in morda Vrhnika. Okrožje si je izvolilo sledeči odbor: predsednik bo Slave Ludovik (Dol. Logatec), tajnica Trkman Fani (Čevica, Dol. Logatec), blagajnik Mlakar Albin (Dol. Logatec), pevovodja Velkovrh (Dol. Logatec), preglednika računov Šemerl Leopold (Gor. Logatec) in Troha Franc (Dol. Logatec).

KAMNIŠKO OKROŽJE.

Pevski zbor v Moravčah je sodeloval o priliki odkritja spominske plošče pisatelja dr. Deteli dne 20. septembra v Moravčah, in sicer dopolne pri skupni sv. maši, popoldne pa je odpel zbranim gostom z izredno lepim uspehom ves spored ljubljanskega sporeda.

Prav tako je dne 18. oktobra imel zbor v Motniku svoj koncert, pri katerem je ponovil ljubljanski spored.

Naše priloge.

Izredno vesel pojav je ta, da so pesmi iz zadnjega »Pevca«, ki je izšel komaj pred dobrim mesecem, že ponovno na sporedih. Zbori so naročeni na priloge, zato pa, ko pride »Pevce«, priloge v roke in pesem doni. Peta je bila že Pevska koračnica in ponovno »Med cveticami po logu«, belokranjska narodna v Tomčevi harmonizaciji.

Današnji številki smo priložili štiri priloge, t. j. št. 9 in 10, ki jih zadnjič še nismo imeli, in 11-12. Zaradi Sattnerjevega jubileja smo priobčili iz njegovega oratorija »Assumptio«, in sicer arijo za tenor »Kdo je ta«, ki bo vsled svoje izredne melodičnosti in skrajne preprostosti zborom prav prišla i v cerkvi i pri takih prireditvah, ki imajo nabožen značaj. Prav tako bodo radi segli zbori zlasti ob Marijinih praznikih po dvospevu »Zdrava«, ki je vzet z dovoljenjem skladatelja iz no-

vega, predelanega »Assumptia«. Spremljava je možna pri obeh s harmonijem, klavirjem ali orglami. Hochreiterjeva »Moje pe« smi« je že nekaj časa čakala dne, a ni prišla na vrsto. Naj služi počastitvi njegovega 60 letnega jubileja. Kakor so vse njegove skladbe, tako je tudi ta izredno elegantnega kova. Na prvi pogled morda plaši oko, je pa za uho prijetna, gladka. Da pa je za pevce nekoliko »napeta«, je pa prav in potrebno. Prepričan sem, da se je bodo zbori marsikje s pridom lotili. Premrlova »V božični noči« se lahko poje za moški ali ženski zbor, alta seveda oktavo više v violinskem ključu.

Za prihodnje leto imamo v rokah zopet nekaj lepih narodnih v prijetni, zelo okusni obleki, ki bodo gotovo ustrezale potrebam naših zborov.

Naš cenjeni sodruknik dr. Emil Hochreiter bo dne 27. decembra t. l. prekoračil 60. leto. K lepemu jubileju si usojamo že vnaprej prav iskreno častitati z vročo željo, da ga Bog še dolgo ohrani čvrstega, krepkega.¹

Dne 15. avgusta je minulo 100 let, kar se je rodil brat našega klasika dr. B. Ipavca dr. Gustav Ipavec. Njegovo ime je znano vsakemu slovenskemu pevcu, njegove pesmi »Tam za goro«, »Lipa«, »Pobratimija«, »Kje

¹ Življenjepis in sliko glej »Pevce«, I. II, štev. 1.

so moje rožice«, »Slovenec sem«, »Savska«, »Oblaček« in še dokaj drugih je skoraj po narodelo. Ipavci tvorijo naše prve klasike.

Dne 3. avgusta je minilo 100 let od rojstva velikega hrv. skladatelja Iv. pl. Zajca, čigar dosti pesmi smo Slovenci zlasti v prejšnjih desetletjih zelo radi peli. Kdo ne zna peti »U boj!«, Zrinjski Frankopanko, Curčica mala, Crnogorac Crnogorski, Večer na Savi in nebroj drugih. Vsega je napisal nad 1000 del, med njimi veliko oper in velikih orkestralnih del. Hrvatje ga po pravičju štejejo med največje svoje skladatelje.

Iz uredništva in upravnistva.

Danes smo zaključili 11. letnik »Pevca«. Tudi letos se je ves čas boril z gmojnimi težavami, ki so ga vsak hip zavirale in motile njegovo redno izhajanje. Sedaj si je nekoliko opomogel. Upamo, da bo v prihodnjem letu z vsako številko točen, če — bodo zvesti naročniki in sodrudniki.

Uredništvo se vsem sodrudnikom za podporo najiskrenejše zahvaljuje in se priporoča še v bodoče.

Nabirajte novih naročnikov. »Pevce« mora priti v roke vsake pevke in vsakega pevca.

Naj se zavzamejo zanj posebno pevke, ki znajo tako stvar prav dobro zagrabit. Podpirajte nas pri delu, ki gre le za našo lepo pesem.

V zalogi imamo še dosti pesmaric. Vse zборе nujno opozarjamo na naročbo priloge, ki stanejo za vse leto samo 10 Din s poštnino vred.

Komur je mogoče in se hoče še bolj poučiti o naših pevskih razmerah, naj si naroči poleg »Pevca« še »Zbore« in »Cerkveni Glasbenik«.

Pevska vaja za koncert 8. septembra 1931.

Izdajatelj: Pevska Zveza Vinko Lavrič v Ljubljani. — Urednik: prof. M. Bajuk v Ljubljani.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.